

Mana ERASMUS pieredze,
MVBS BSP studentes Noras Nikolajevas stāsts par studijām Francijā
(Université catholique de l'Ouest)

Pēc gandrīz trīs gadu studijām Latvijas Universitātē 2013. gada pavasara semestrī nolēmu izmēģināt Universitātes piedāvājumu doties uz kādu valsti apmaiņas programmā ERASMUS. Jau pirms pieteikšanās zināju vienu – mans galamērķis būs Francija. Neko tiešu par universitātēm noteiktajā valstī, to popularitāti un studentiem nemeklēju, zināju, ka gribu doties tikai uz Franciju un pieteicos konkursam. Uzzinot, ka esmu pirmajā vietā sarakstā biju patīkami saviļņota. Studēju Moderno Valodu un Biznesa studiju programmā franču valodas modelī un jau sen biju sapratusi ka, lai pilnveidotu savas zināšanas franču valodā noteikti vajadzētu padzīvot kādu laiku pašā Francijā. Beidzot mana vēlēšanās bija piepildījusies! :)

Ceļojumā devos kopā ar kursa biedreni, kuru gan iepriekš labi nepazinu, bet pēc trakajiem piedzīvojumiem, kuros devāmies kopā, atgriežoties arī mājās esam palikušas par ļoti labām draudzenēm. Francijā pirms tam biju bijusi tikai divas reizes ekskursijas nolūkos, bet pašā tālajā rietumu krastā – mazajā pilsētiņā Anžē – ieradās pirmo reizi. Šaurajās, koptajās ieliņās, baltajās mājās un krāšņajos pagalmos aiz katra nama iemīlējās uzreiz. Jau pašā sākumā, izkāpjot no vilciena, visi cilvēki bija ļoti izpalīdzīgi un, lai arī biju dzirdējusi baumas par franču “vēsumu”, sapratu, ka lielās metropoles, kā piemēram, Parīze, nestāv klāt mazajām pilsētiņām. Cilvēki bija jauki, uz ielām vienmēr atvainojās, ja sanāca uzskriet virsū, dažādās iestādēs atvēra durvis... Bijām pārsteigtas. Studijas bija paredzētas Rietumu Katoļu Universitātē (*Université catholique de l'Ouest*), kura Francijā ir slavena ar savu valodu katedru. Studenti no visas pasaules brauc tieši uz šo Universitāti, lai piedalītos dažādās vasaras intensīvajās franču valodas apmācībās.

Protams, piedzīvojuma sākumā nācās atrast sev dzīves vietu. Diemžēl nokavējām agro pieteikšanos un, kad pieteicāmies kopmītnēs, saņēmām atteikumu, ka tās esot pilnas. Meklējām internetā dažādas iespējas, kur varētu dzīvot un uzgājām meiteņu privātās kopmītnes *Merici*. Tā kā jau bija iestājies izmisums, kur paliksim, kad ieradīsimies, sazinājāmies ar kopmītnēm un sarunājām, ka paliksim tur. Iemaksājām depozītu, sazinājāmies caur e-pastiem (jāpiebilst, ka visas sarunas notika franču valodā, viņi atbildēja, ka angļu valodā nerunājot). Jau pirms braukšanas nojautām, ka kopmītnes ir katoļu un, atklāti sakot, tāpat bijām diezgan pārsteigtas, kad vilciena stacijā mūs sagaidīja māsa Kolette visā māsas kostīmā. Atrastā vieta izrādījās ir klostera tipa meiteņu kopmītnes. Istabiņas gan bija jaukas, bet ne tas ko bijām meklējušas. Ēšana bija obligātā apmeklējumā trīs reizes dienā vienā laikā. Visās istabiņās pie sienas bija pa krustiņiem, kopmītnu apkārtnē staigāja daudz māsas un teritorijā bija aizliegts ienest ēdienus, dzērienus un kur nu vēl kādu vīriešu kārtas pārstāvi. Sapratām, ka dzīvesvieta nav gluži meklētā, tāpēc steidzīgi meklējām visādas iespējas, lai *izbēgtu* no klostera. Par laimi nedēļas laikā jau bijām iedraudzējušās ar meitenēm no Spānijas, kas iepriekšējā semestrī bija īrējušas dzīvokli

pašā pilsētas centrā. Tā nu veiksmīgi abas ievācāmajās dzīvoklī, kurā katrai bija sava istaba un nopriecājāmies, ka izmaksas nebūs lielas, jo Francijas valdības sociālais centrs CAF piešķir atlaidi ārzemju studentu dzīvesvietām. Iesniedzot kaudzi ar dokumentiem, katra mēnesī saņēmām EUR 100, lai atmaksātu daļu no dzīvošanas izdevumiem.

Pirmās grūtības bija pārvarētas, līdz ar to iesākās nākošās. Valodas zināšanu trūkums. Abas gan bijām studējušas franču valodu, bet valodas prasmes bija drīzāk pamatlīmenī. Bijām pārsteigtas, ka visās iestādēs gan bankās, gan dzīvokļu īrēšanas birojos, gan universitātē ar mums atteicās runāt angļiski. Universitātē gan atbildēja, ka angļu valodu saprotot, bet mēs šeit esam ieradušās, lai apgūtu valodu – tāda nu tā esot viņu slavenā valodu sistēma. Lai kā arī nebūtu – IR jārunā franču valodā. Pamazām, bet trenējoties, mēģinot, daudz mācoties – valoda jāapgūst. Sākumā tas likās absurds, jo pirms atbraukšanas bijām pārliecinātas, ka lielākā daļa studiju būs angļu valodā, bet beigās saņēmām atbildi – nē. No visiem 10 priekšmetiem, ko sev izvēlējamies tikai divi bija angļu valodā. Pasniedzēji bija jauki, bet ne tik izpalīdzīgi kā Latvijā. Biju manījusi kā profesori *piever acis* uz ārzemju studentiem valodas dēļ, bet šajā universitātē nekādu ierobežojumu nebija. Atklāti sakot pirmo mēnesi lielākajā daļā lekciju pavadījām uzmanīgi klausoties un mēģinot tvert vārdus un saprast valodu, lai iedziļinātos priekšmetā. Bija grūti. Daudz lasījām, tulkojām, gājām runāties ar pasniedzējiem vai viņi nevarētu stāstīt lietas mazliet lēnāk, solījās gan, bet tiklīdz pienāca lekcija – franču valoda skanēja tekoši un nekas cits neatlika, kā vienkārši mēģināt. Pirmās nedēļas bija grūtas arī mācību ziņā – valodas barjera ļoti traucēja, bet otrā mēneša beigās pamazām sākām pierast un apjaust, ka sākām gan vairāk runāt, gan saprast dotajā svešvalodā. Augstākā līmeņa priekšmetos gan arī semestra beigās līdz galam nesapratu pasniedzēja runas, bet studējot teorijas un grāmatas, testus varēja nokārtot. Eksāmenu sistēma gan viņiem daudz citādāka kā mums. Vienreiz mēnesī atsevišķās auditorijās notika testi vairāku pasniedzēju pavadībā ar obligātu ierašanos, pierēģistrēšanos un sēdvietu ierādīšanu. Nekādas špikošanas, norakstīšanas vai sarunāšanās nebija iespējamās. Kvalitāte bija nenoliedzama.

Par spīti studijām un daudzajiem izaicinājumiem ERASMUS nesniedz iespēju tikai mācīties, bet arī iepazīties ar citām kultūrām un dažādiem cilvēkiem no visām pasaules malām – Lietuva, Somija, Dienvidkoreja, Amerika, Bulgārija, Ungārija, utt. ERASMUS studentu mūsu universitātē gan nebija daudz. Bijām kopā ap 30 cilvēkiem. Universitātē darbojas speciāla biedrība RIRE, kas visa semestra garumā rīkoja dažādus pasākumus apmaiņu studentiem - katru otrdienu tika organizēta sanāksšana kopā kādā no bāriem vai kafejnīcām pilsētas centrā. Katru otro nedēļu notika kino vakari skolā ar filmām tikai franču valodā. Regulāri notika arī dažādi kultūru pasākumi, kuros vajadzēja prezentēt savas valstis, gan kultūru, gan ēdienu. Semestra beigās bijām iepazinušās ne tikai ar savas universitātes studentiem, bet arī studentiem no citām universitātēm, ar kuriem kopā pavadījām vislielāko laika daļu. Satiktie cilvēki bija tik dažādi, ka katra diena pagāja kā jauns notikums.

Tā kā ERASMUS ietvaros students saņem noteiktu stipendiju, plānojām savu budžetu tā, lai pietiek visam. Universitātes stipendija nosedza pilnīgi visus dzīvošanas izdevumus un, ja netērējās *pa labi, pa kreisi*, varēja arī nedaudz ietaupīt. Tā arī

darījām un brīvajā laikā ceļojām uz tuvākajām Francijas pilsētām visā Lorejas ielejā. Bijām atradušas portālu *Covoiturage*, kurā var atrast cilvēkus, kas braukā ar mašīnām no vienas pilsētas uz otru un par to prasa samaksu. Tā kā transports Francijā ir ļoti dārgs, ar šīs mājaslapas palīdzību ietaupījām vismaz trīs reizes vairāk, kā ceļojot ar sabiedrisko transportu. Turklāt katrā ceļojuma reizē iepazināmies ar jauniem cilvēkiem, kas deva iespēju gan sarunāties ar vietējiem iedzīvotājiem franču valodā, gan uzzināt daudz informācijas par apkārtni. Apmeklētajās pilsētās izmantojām *CouchSurfing*, kas piedāvā lielisku iespēju apmesties pie kāda vietējā bez maksas. Tā arī vairākas reizes sanāca – vienu vakaru izdomājām aizbraukt uz Mansu (*Le Mans*) – nākamās trīs dienas tur arī dzīvojāmies, iepazīstot gan franču kultūru, gan arhitektūru, gan mākslu, gan cilvēkus. Izbaudījām ceļošanu un semestra beigās uz divām nedēļām aizceļojām arī uz Itāliju.

Par spīti tam, ka nācās stāties pretī visādām grūtībām, viss paveiktais sniedza lielu gandarījumu. Mājās atbraucu gan ar pieredzi izdzīvot vienam pašam svešā valstī, gan ar māku plānot savu budžetu, jo stipendija tiek ieskaitīta visa uzreiz un katram ir jāmaksā saplānot tā, lai pēdējo mēnesi ir par ko paēst. Protams, arī ar ļoti daudz, jauniem draugiem, kā arī lielāko bagātību – labākām franču valodas zināšanām. Ieteiktu visiem universitātes studentiem izbaudīt šo iespēju, jo tā ir pieredze, ko nekad neaizmirsīšu. :)